створення автономного громадянського суспільства походять при тісному взаємодії функціонування *homo municipalis* і *homo politicus*. Причому, роль в цьому процесі *homo municipalis* є первинною і визначальною. Виходячи з наведених установок запропоновано визначення *homo municipalis*. Під феноменом «муніципальний чоловік» необхідно розуміти фізичне лице, що володіє різним правовим статусом (громадянство, іноземність, апатризм, безсвітність і др.), яке незважаючи на це свідомо і ініціативно здійснює свій життєвий цикл в умовах повсякденності в межах територіальної спільноти людей, об'єднаних загальними географічними, історичними і сучасними екзистенціальними інтересами, цінностями і потребами, які можуть бути реалізовані тільки в умовах місцевого самоврядування, завдяки спільній синергетичній діяльності людини в межах територіальної спільноти і громадянського суспільства, діяльності органів місцевого самоврядування і інших суб'єктів і органів місцевого самоврядування, що входять в його систему, яка здійснюється на принципах самоорганізації, самодеятельності і самоврядування, з метою створення належних умов для супроводження і забезпечення існування і функціонування людського суспільства, має телеологічну домінують по продовженню існування і подальшого розвитку людської цивілізації в умовах державно організованого соціуму.

Ключевые слова: місцеве самоврядування, права людини, муніципальний чоловік, *homo politicus*, *homo municipalis*, громадянське суспільство, держава, демократична правовий державність.

Summary

Oleksandr Boyarsky. Formation of the phenomenology of municipal man within civil society and the state.

The article analyzes the concept of a municipal person in the contextualization of the formation of its phenomenology within civil society and the state. It is proved that the processes of existence, formation, development and improvement of an autonomous civil society are accompanied by the close interaction of *homo municipalis* and *homo politicus* – and the role of *homo municipalis* in this process is primary and decisive. Based on the above guidelines, the definition of *homo municipalis* is proposed. The phenomenon of “municipal person” should be understood as an individual who has different legal status (citizenship, foreignness, statelessness, refugees, etc.), but despite it consciously and proactively carries out its life cycle in everyday life within the territorial community of people, united by common geographical, historical and modern existential interests, values and needs that can be realized only in local government, through joint synergetic human activities within the territorial community and civil society, through the activities of local governments and other entities and local governments that are part of its system, carried out on the principles of self-organization, initiative, self-government and self-government, in order to create appropriate conditions for support and ensure the existence and functioning of a human cell that has a teleological dominant to continue to exist and further development of human civilization in a state-organized society.

Key words: local self-government, human rights, municipal person, *homo politicus*, *homo municipalis*, civil society, state, democratic legal statehood.

DOI: 10.36695/2219-5521.2.2020.19

УДК 343.132:342.72/.73

О.В. КАЛИНОВСЬКИЙ, С.В. ТКАЧЕНКО

Олександр Валерійович Калиновський, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, заступник начальника відділу Національної академії внутрішніх справ*

ORCID: 0000-0003-3874-4585

Сергій Валерійович Ткаченко, ад'юнкт Національної академії внутрішніх справ**

ORCID: 0000-0001-6463-4254

ДОТРИМАННЯ ОРГАНАМИ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ ПРАВА НА НЕДОТОРКАНІСТЬ ПРИВАТНОГО ЖИТТЯ (ПРИВАТНІСТЬ)

Відповідно до Європейської конвенції про захист прав людини та основних свобод кожен має право на повагу до його приватного і сімейного життя, до житла і до таємниці кореспонденції (ст. 8¹, його ще називають правом на приватність).

Питання дотримання під час досудового розслідування права на недоторканність приватного життя розглядалися в працях Н.М. Волошкіної, О.В. Капліної, Д.О. Маріц, В.В. Назарова, І.Л. Петрухіна, А.В. Савченка, А.В. Самодіна, В.А. Серьогін, В.М. Тертишника та ін. Питання приватності носить міждисциплінарний характер і досліджується різними галузями права (конституційне, кримінально-процесуальне, цивільне, міжнародне).

На думку як українських, так і зарубіжних вчених, право на повагу до приватного і сімейного життя слід розглядати в інформаційному, фізичному, комунікативному та просторовому вимірах.

© О.В. Калиновський, С.В. Ткаченко, 2020

* **Oleksandr Kalynovskyi**, Ph.D. in Law, Senior Researcher, Deputy Head of Department of the National Academy of Internal Affairs

** **Serhii Tkachenko**, Postgraduate student of the National Academy of Internal Affairs

Як відомо, право на «приватне життя» чи концепція приватності (*privacy*) є доволі нещодавним дискурсом, оскільки правове визначення було запропоноване у грудні 1890 р., коли два молоді бостонські правники Семюел Уоррен та Луїс Брендіс опублікували статтю «Право на приватне життя», яка згодом була визнана однією із найважливіших праць в історії американського права. У ній концепція «приватного життя» полягала у праві людини «бути залишеною поза увагою інших» як частина фундаментального (невід'ємного) права людини на життя, всеосяжного та найціннішого права для будь-якої цивілізованої людини².

До сфери приватного життя практика ЄСПЛ відносить питання, пов'язані із збиранням, збереженням, використанням і наданням доступу до інформації про життя людини. У своїй практиці ЄСПЛ не сформулював відповідне розуміння поняття «приватне життя», а обмежився лише зауваженням, що це є дуже широка дефініція, яка не має вичерпного визначення. Звертаючись до рішень ЄСПЛ, важливо наголосити, що основною метою ст. 8 Європейської конвенції захисту прав людини є захист кожної особи від невмотивованого та свавільного втручання органів публічної влади в її особисте та сімейне життя.

У своєму рішенні Конституційний Суд України чітко сформулював висновок, згідно з яким збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди державою, органами місцевого самоврядування, юридичними або фізичними особами є втручанням у її особисте та сімейне життя. Таке втручання допускається винятково у випадках, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Особливу увагу в цьому рішенні привертає положення описової частини, а саме: «неможливо визначити абсолютно всі види поведінки фізичної особи у сферах особистого та сімейного життя, оскільки особисті та сімейні права є частиною природних прав людини, які не є вичерпними і реалізуються в різноманітних і динамічних відносинах майнового та немайнового характеру, стосунках, явищах, подіях тощо. Право на приватне та сімейне життя є засадничою цінністю, необхідною для повного розквіту людини в демократичному суспільстві, та розглядається як право фізичної особи на автономне буття незалежно від держави, органів місцевого самоврядування, юридичних і фізичних осіб»³.

Такому принципу кримінального процесу, як невтручання у приватне життя, присвячена ст. 15 КПК України, у якій зазначено, що під час кримінального провадження кожному гарантується невтручання у приватне (особисте і сімейне) життя. Крім того, у ній зазначено, що ніхто не може збирати, зберігати, використовувати та поширювати інформацію про приватне життя особи без її згоди, крім випадків, передбачених цим КПК. Інформація про приватне життя особи, отримана в порядку, передбаченому КПК, не може бути використана інакше як для виконання завдань кримінального провадження. Кожен, кому наданий доступ до інформації про приватне життя, зобов'язаний запобігати розголошенню такої інформації⁴.

Органи досудового розслідування, виконуючи покладні на них завдання, відповідно до посадових інструкцій мають доступ до інформації з обмеженим доступом. Це може бути службова чи конфіденційна інформація, а можуть бути чутливі дані, безпідставне розголошення яких може призвести до тяжких наслідків.

До чутливих даних, з якими мають справу слідчі, насамперед належать медичні дані. У рекомендаціях Комітету міністрів Ради Європи R (97)5 від 13 лютого 1997 р.⁵ щодо захисту медичних даних закріплено, що медичні дані – це всі особисті дані про стан здоров'я фізичної особи, а також дані, які чітко та тісно пов'язані з даними про стан здоров'я і генетичними даними. Безпідставне надання третім особам інформації, зокрема, щодо зараження ВІЛ чи іншою невиліковною хворобою затриманого може призвести до тяжких наслідків.

Важливе місце серед складових понятійного обсягу «приватного життя» посідає сексуальність людини, що, як неодноразово підкреслював Європейський суд з прав людини, є найінтимнішою сферою життя. До цієї сфери входять питання, пов'язані з одностатевими стосунками, статевою ідентифікацією і сексуальним життям у цілому. У таких справах важливим є саме захист права людини на розвиток своєї особистості. Внаслідок природної інтимності зазначених питань воно набуває ступінь захищеності від втручання.

Під час проведення слідчих (розшукових) дій слідчий у порядку ст. 222 КПК України зобов'язаний відібрати від усіх без виключення учасників такої дії зобов'язання щодо нерозголошення відомостей досудового розслідування (в тому числі персональних даних), які їм стали відомі під час їх проведення, окрім випадків розголошення лише з письмового дозволу слідчого або прокурора і в тому обсязі, в якому вони визнають можливим.

До персональних даних, обробка яких є чутливою, належать відомості про расове, етнічне та національне походження, політичні або світоглядні переконання, членство в політичних партіях та або організаціях, професійних спілках, релігійних організаціях чи в громадських організаціях світоглядної спрямованості, стан здоров'я, статеве життя, біометричні дані, генетичні дані, місцеперебування та або шляхи пересування особи, факт притягнення до адміністративної чи кримінальної відповідальності, застосування щодо особи заходів у межах досудового розслідування та заходів, передбачених Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність», вчинення щодо особи тих чи інших видів насильства. До чутливих даних також належать відеозаписи з камер спостереження, які встановлені в місцях ізоляції.

Під час проведення досудового розслідування за матеріалами кримінального провадження тимчасовий доступ до речей і документів є одним із найпоширеніших заходів забезпечення кримінального провадження, застосовуваних для досягнення його дієвості.

Відповідно до п. 6 ч. 2 ст. 160 КПК України при поданні клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю, у клопотанні зазначається можливість використання як доказів відомостей, що містяться в речах і документах, та неможливість іншими способами довести обставини, які передбачається довести за допомогою цих речей і документів.

Вищевказана інформація має надати органу досудового розслідування можливість встановити особу (осіб), які вчинили злочин, та в подальшому використана як доказ (за сукупністю матеріалів) для доведення винуватості у вчиненні кримінального правопорушення.

Відповідно до роз'яснення Вищого Спеціалізованого суду України від 29 січня 2013 р. «Про окремі питання здійснення слідчим суддею суду апеляційної інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні» визнано правильною практикою слідчих суддів суду першої інстанції, які в рамках кримінального провадження, пов'язаного із злочином, вчиненим в умовах неочевидності (злочин наявний, про те відсутні особи, які підозрюються у причетності до його вчинення) під час розгляду клопотань про надання тимчасового доступу до документів, що знаходяться в операторів і провайдерів телекомунікації та містять інформацію про зв'язок, абонента, надання телекомунікаційних послуг, у тому числі отримання послуг, їх тривалості, змісту (вихідні чи вхідні з'єднання, SMS, MMS тощо), маршрутів передавання (ст. 159, п. 7 ч. 1 ст. 162 КПК України), надають тимчасовий доступ до такої інформації щодо всіх абонентів, які перебувають у місці вчинення злочину у відповідний час, одним судовим рішенням.

Відповідно до ч. 6 ст. 163 КПК України передбачено, що слідчий суддя, в разі доведення органом досудового розслідування необхідності про тимчасовий доступ до речей та документів, постановляє ухвалу про надання тимчасового доступу до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю (якою, зокрема, є за положеннями ст. 162 КПК України – інформація, що знаходиться в операторів та провайдерів телекомунікаційного зв'язку, про зв'язок, абонента, надання телекомунікаційних послуг, у тому числі отримання послуг, їх тривалості, змісту, вихідні чи вхідні з'єднання, SMS, MMS тощо), якщо сторона кримінального провадження, крім обставин, передбачених частиною п'ятою цієї статті, доведе можливість використання як доказів відомостей, що містяться в цих речах і документах, та неможливість іншими способами довести обставини, які передбачається довести за допомогою цих речей і документів та притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності.

Відповідно у клопотанні про тимчасовий доступ до речей і документів слідчий повинен зазначити:

- стислий виклад про обставин вчинення кримінального правопорушення, яке стало причиною подання клопотання;
- правова кваліфікація вчиненого кримінального правопорушення із зазначенням статті (пункту, частини статті) Кримінального кодексу України;
- речі й документи, тимчасовий доступ до яких заплановано отримати;
- підстави вважати, що речі та документи перебувають або можуть перебувати у володінні відповідної фізичної або юридичної особи;
- значення речей і документів для встановлення обставин у кримінальному провадженні;
- обґрунтування можливості використання як доказів відомостей, що містяться в речах та документах, і неможливості іншими способами довести певні обставини (щодо речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю);
- обґрунтування необхідності вилучення речей та оригіналів або копій документів (якщо відповідне питання порушує сторона кримінального провадження).

До того ж, згідно з п. 2 ч. 3 ст. 132 КПК України застосування заходів забезпечення кримінального провадження не допускається, якщо слідчий, прокурор не доведе, що потреби досудового розслідування виправдовують такий ступінь втручання у права і свободи особи, про який йдеться у клопотанні.

Окремо розглянемо таку слідчу (розшукову) дію, як огляд місця події. Це невідкладна слідча дія, спрямована на встановлення, фіксацію і дослідження обстановки місця події, слідів злочину та злочинця й інших фактичних даних, які надають можливості у сукупності з іншими доказами дійти висновку про механізм події та інші обставини розслідуваної події⁶.

Порядок проведення огляду регламентується ст. 237 КПК України. Так, з метою виявлення та фіксації відомостей щодо обставин вчинення кримінального правопорушення слідчий, прокурор проводять огляд місцевості, приміщення, речей та документів.

У своєму рішенні колегія суддів Першої судової палати Касаційного кримінального Верховного Суду зазначила, що «огляд місця події» відрізняється від «огляду житла чи іншого володіння особи», а тому проведення огляду місця події не вимагає дотримання вимог ст. ст. 233, 234 та 237 КПК. Відмінність цих слідчих дій випливає, зокрема, з частини третьої ст. 214 КПК, відповідно до якої огляд місця події може проводитися до внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) і вимагає лише негайного внесення відомостей до ЄРДР після його завершення, а для огляду житла чи іншого володіння особи необхідно дотримуватися певних умов, передбачених ст. ст. 233, 234, 237 КПК, що неможливо до внесення відомостей до ЄРДР⁷.

Під житлом особи розуміється будь-яке приміщення, яке знаходиться у постійному чи тимчасовому володінні особи, незалежно від його призначення і правового статусу, та пристосоване для постійного або тимчасового проживання в ньому фізичних осіб, а також всі складові частини такого приміщення. Не є житлом приміщення, спеціально призначені для утримання осіб, права яких обмежені за законом⁸.

Відповідно до наказу Міністерства юстиції України від 14 червня 2019 р. № 1769/5 «Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби України», на виконання постанови, письмового доручення слідчого, прокурора або слідчого судді (суду) для здійснення кримінального провадження, медичних експертиз на території СІЗО адміністрація слідчого ізолятора зобов'язана: надати приміщення; доставити у зазначене приміщення ув'язненого або засудженого та забезпечити його охорону; забезпечити допуск у СІЗО осіб, які залучаються для участі в слідчих діях; вручити або ознайомити з необхідними документами ув'язненого або засудженого; забезпечити присутність персоналу СІЗО під час проведення обшуку, виїмки, накладення арешту на майно ув'язненого або засудженого, що зберігається на складі СІЗО або знаходиться в його особистому користуванні.

Отже, порядок проведення огляду місця події в місцях ізоляції чітко не регламентовано, що потребує від слідчого належної підготовки та усвідомлення алгоритму своїх дій, використання аудіо/відео записуючих пристроїв кола учасників слідчої дії і наявного режиму в місцях несвободи для пошуку та залучення понятих, залучення інших обов'язкових учасників слідчих (розшукових) дій, в тому числі огляду місця події. Інформація про приватне життя особи, навіть, якщо ця особа перебуває в місцях ізоляції, що отримана в порядку, визначеному положеннями КПК України, може бути використана виключно для виконання завдань кримінального судочинства.

Окрему увагу в статті також хочемо приділити питанням допустимості доказів. Факт втручання у приватне життя (приватність) людини є порушенням людської гідності, незалежності та цілісності особи. Тому органам досудового розслідування слід вміти чітко дотримуватися під час здійснення кримінально-процесуальної діяльності балансу між інтересами особи, суспільства та держави, а також кожне своє процесуальне рішення та дії зобов'язані оформлювати належним чином, оскільки порушення кримінально-процесуальної форми тягне за собою втрату не лише доказів, а й може призвести до негативних наслідків у зв'язку із розголошенням відомостей щодо приватного та особистого життя особи.

У національному законодавстві України закріплено таке поняття, як недопустимі докази. Відповідно до положень норм КПК України недопустимими є докази, отримані внаслідок істотного порушення прав та свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, здобути завдяки інформації, отриманій внаслідок істотного порушення прав та свобод людини.

Крім того, у ст. 88 КПК України наголошено, що докази, які стосуються судимостей підозрюваного, обвинуваченого або вчинення ним інших правопорушень, що не є предметом цього кримінального провадження, а також відомостей щодо характеру або окремих рис характеру підозрюваного, обвинуваченого є недопустимими на підтвердження винуватості підозрюваного, обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення. Однак докази і відомості, передбачені частиною першою ст. 88 КПК України, можуть бути визнані допустимими, якщо:

- 1) сторони погоджуються, щоб ці докази були визнані допустимими;
- 2) вони подаються для доказування того, що підозрюваний, обвинувачений діяв з певним умислом та мотивом або мав можливість, підготовку, обізнаність, потрібні для вчинення ним відповідного кримінального правопорушення, або не міг помилитися щодо обставин, за яких він вчинив відповідне кримінальне правопорушення;
- 3) їх подає сам підозрюваний, обвинувачений;
- 4) підозрюваний, обвинувачений використав подібні докази для дискредитації свідка. Докази щодо певної звички або звичайної ділової практики підозрюваного, обвинуваченого є допустимими для доведення того, що певне кримінальне правопорушення узгоджувалося із цією звичкою підозрюваного, обвинуваченого.

Особливу увагу привертає таке поняття, як «кореспонденція», тлумачення якого Європейським судом з прав людини набуває важливого значення. Є непоодинокі випадки, коли у справах про втручання у право на повагу до «кореспонденції» накладається і право на повагу до «приватного» або «сімейного життя». Ці справи виділяють у дві групи: справи про втручання в кореспонденцію шляхом прослуховування телефонних розмов і справи, що стосуються втручання в кореспонденцію осіб, позбавлених волі. Не буде порушенням прав людини, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб (ч. 2 ст. 8 ЄКПЛ)⁹.

Щодо контролю органів досудового розслідування за «кореспонденцією» осіб, позбавлених волі, фактично він є втручанням у право на приватність. Лише чітко прописані правові підстави (втручання допускається у справах про тяжкі та особливо тяжкі злочини) і належним чином оформлена в судовому порядку (ухвала судді чи слідчого судді) дають право слідчому здійснювати контроль за кореспонденцією згаданої категорії осіб.

Органи досудового розслідування не мають права вилучити під час проведення слідчих (розшукових) дій у місцях тимчасової ізоляції (місцях несвободи) кореспонденцію між підзахисним і адвокатом, особисту медичну документацію, яка містить в тому числі й чутливі дані, без дотримання чітко визначеної судової процедури. При цьому слідчі повинні детально поінформувати особу про мету і процесуальний порядок їх проведення.

¹ Європейська конвенція з прав людини з поправками, внесеними відповідно до положень Протоколів № 11 та 14 з Протоколами № 1, 4, 6, 7, 12, 13 та 16. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_UKR.pdf

² Софінська І. Філософсько-правова візія доктрини громадянства: монографія. Львів: Каменяр, 2018. С. 106.

³ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України (справа № 1-9/2012 від 20 січня 2012 р. № 2-рп/2012). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12#Text>

⁴ Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17?find=1&text=%D0%BC%D1%96%D1%81%D1%86%D1%8F+%D1%83%D1%82%D1%80%D0%B8%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F+#w22>

⁵ Рекомендація Комітету міністрів Ради Європи R11(97)5 щодо захисту медичних даних від 13.02.1997 р. URL: <http://www.unj.com.ua/article/37381/rekomendacii-radi-yeuropi-shhodo-zaxistumedichnix-danix>

⁶ Участь спеціаліста в огляді місця події: практ. посіб. / кол. авторів; за заг. ред. О.Г. Рувіна, Б.Б. Теплицького, С.С. Чернявського. Харків: Фоліо, 2018. С. 7.

⁷ Постанова колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального Верховного Суду від 12 лютого 2019 року, справа № 159/451/16-к. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/80224144>

⁸ Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17?find=1&text=%D0%BC%D1%96%D1%81%D1%86%D1%8F+%D1%83%D1%82%D1%80%D0%B8%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F+#w22>

⁹ Європейська конвенція з прав людини з поправками, внесеними відповідно до положень Протоколів № 11 та 14 з Протоколами № 1, 4, 6, 7, 12, 13 та 16. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_UKR.pdf

Резюме

Калиновський О.В., Ткаченко С.В. Дотримання органами досудового розслідування права на недоторканність приватного життя (приватність).

У статті розкрито правові гарантії недоторканності приватного життя, зміст права на приватність та надано рекомендації щодо проведення органами досудового розслідування окремих слідчих (розшукових) дій саме в місцях несвободи.

Ключові слова: приватність, права людини, недоторканність приватного життя, розслідування, місця несвободи.

Резюме

Калиновский А.В., Ткаченко С.В. Соблюдение органами досудебного расследования права на неприкосновенность частной жизни (приватность).

В статье раскрыты правовые гарантии неприкосновенности частной жизни, содержание права на приватность и представлены рекомендации относительно проведения органами досудебного расследования отдельных следственных (сыскных) действий именно в местах несвободы.

Ключевые слова: приватность, права человека, неприкосновенность частной жизни, расследование, места несвободы.

Summary

Oleksandr Kalynovskyi, Serhii Tkachenko. Observance of right to private life (personal privacy) inviolability by pre-trial investigation agencies.

Article outlines the legal guarantees of personal privacy inviolability, reveals the content of the right to privacy and provides recommendations for pre-trial investigation agencies to conduct certain investigative (search) actions in penal institutions.

The European Court of Human Rights refers all issues related to collection, storage, use and provision of access to information about person's life to the sphere of private life. In its practice, the ECHR did not formulate a proper interpretation of the "private life" concept, but only noted the comprehensive nature of this term which does not have an exhaustive definition.

Such principle of criminal process as non-interference in private life is reflected in Article 15 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, which states that in the course of criminal proceedings non-interference in private (personal and family) life is guaranteed to everyone.

Information about a person's private life obtained in accordance with the procedure provided for in the Criminal Procedure Code of Ukraine may be used exclusively for the goals of criminal proceedings. Everyone with access to information about private life is obliged to prevent its disclosure.

Authors emphasize that the pre-trial investigation agencies process information with restricted access while performing the tasks assigned in accordance with job descriptions. This may include official or confidential information along with sensitive data – in these cases unjustified disclosure can lead to serious consequences.

Sexuality is defined as one of the most important components of "private life" conceptual framework, which, as the European Court of Human Rights has repeatedly emphasized, is the most intimate sphere of life. This domain includes issues related to homosexual relationships, gender identity and sex life in general. In such cases, it is the protection of the human right to the development of one's personality that is crucial. Due to the natural intimacy of these issues it acquires a degree of protection against interference.

Based on the analysis of the legal regulation of the crime scene examination in places of detention, authors concluded that this procedure is not clearly regulated, and it requires the investigator to properly prepare and comprehend the algorithm of one's actions, use audio / video recorders and for the investigative action parties and established security in penal institutions for search and involvement of attesting witnesses, involvement of other investigative (search) actions parties, including the stage of crime scene examination. Information about person's private life, obtained in the course of pre-trial investigation, even if this person is staying at the place of detention, must be duly protected from possible disclosure and access of third parties.

The fact of interference with a person's private life (personal privacy) is a violation of human dignity, personal independence and integrity. Therefore, pre-trial investigation agencies should be able to clearly observe the balance between the interests of the individual, society and the state during criminal proceedings, and each procedural decision and action must be properly executed, as violation of criminal procedure entails the loss of not only evidence, but can also lead to negative consequences in connection with the disclosure of information about the private life of a person.

In addition, the pre-trial investigation agencies do not have the right to seize the client-lawyer correspondence, personal medical documentation, including sensitive data, during investigative (search) actions in places of temporary isolation (places of detention) without clearly defined judicial procedures, while investigators must inform the person in details about the aim and procedure of its performance.

Key words: privacy, human rights, privacy, investigation, places of detention.